

МЕРЗЕННА

Роман циклу «Неказкова історія»

ЕМІЛІ МАКІНТАЙР

ЕМІЛІ МАКІНТАЙР

Мерзенна

Wretched

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Readcraft.

Оригінал: Wretched, Emily McIntire.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Readcraft, 2026. readcraft.fyi

1. Ніколас

Сім років потому

— Як її звати?

Я скоса зиркаю на Сета, який розчісує пальцями темну бороду.

— Знаєш, не дивно, що тобі нічого не перепадає, із цим лайном на обличчі.

Він шкіриться до мене:

— Жінки обожнюють це лайно. І ти ухиляєшся від відповіді.

— Які жінки?

— Усі ті, яких кидає твоя гарненька дупа. — Підморгнувши, він підводиться й бере куртку, рудувата шкіра пасує до його темної шкіри й лягає поверх кобури на стегні. — То ти справді не скажеш?

Знизавши плечима, я крутнуся в офісному кріслі, тісні стінки кабінки тиснуть на мене з обох боків.

— Не пам'ятаю.

— Типово, — пирхає Сет.

Сміх вибулькує з моїх грудей.

— Вона знала, на що йде. Ми потрахалися. Я не просив її руки.

Він хитає головою.

— Не думаю, що хтось аж такий дурний, щоб розраховувати з тобою більше ніж на одну ніч, чувак.

Груди стягує, і я силую усмішку. Він не помиляється. Навіть якби я *хотів*, у цій роботі нема місця для стосунків. Мені й так важко вберегти сестру. Усі інші були б баластом, який мені ні до чого.

— Не сердься на мене за те, що я не граю в якісь вигадані казкові почуття.

Його брова підіймається.

— Що це взагалі в біса означає?

— Кохання. — Я знизую плечима. — Воно несправжнє. Просто хімічна реакція, якій люди приписують щось більше.

— Як скажеш, чувак. — Сет посміюється. — Хочеш перекусити?

Я дивлюся вздовж довгого ряду столів і брудно-синього килима.

— Ні, Кеп хоче мене бачити.

Очі Сета йдуть за моїм поглядом і впираються в зачинені двері кабінету нашого керівника відділу, агента Галена.

— Навіщо?

— Мабуть, знову няньчитися. Бог свідок, він давно вже не давав мені справжньої справи.

Куточок його рота підіймається.

— Ну, може, не варто було трахати його доньку.

Застогнавши, я проводжу руками по обличчю.

— Це було *один* раз, і я не знав, що це його донька.

Сет сміється, а я хмурюся й жбурляю йому в голову першу-ліпшу ручку зі столу. Чесно кажучи, це грубо, тішитися чужим нещастям.

Двері кабінету Кепа розчахуються, і ми обидва обертаємося на звук. Сміх Сета стихає, він випростується й прокашлюється. Я глипаю на нього й хмикаю.

Ссикун.

Він завжди боявся нашого боса, хоч скільки разів я йому казав, що Кеп тільки гавкає, а не кусає.

— Вудсворте.

Голос Галена грубий, я підморгую Сетові, підводжуся й іду до кабінету, відчуваючи на кожному кроці пекучий погляд Кепа. Ні для кого не секрет, що він мене ненавидить і хоче, щоб я забрався з його відділу, а отже, і з його життя. Але хоч що він там відчуває, я живу цією роботою й дихаю нею, і я найкращий у своїй справі.

Я плюхаюся в тверде сіре крісло навпроти його столу, мої очі ковзають портретами в рамках, де його дружина й три доньки, і член смикається, коли я помічаю Саманту: вона шкіриться, досконала оливкова шкіра, тонка рука закинута на плече молодшої сестри.

Я збрехав Сетові. Я *знав*, що це донька Кепа. Мені просто було похер. Так йому й треба за те, що висмикнув мене з активного розслідування й посадив за стіл.

Кеп прокашлюється, проходячи повз мене, мружить очі й різким рухом перевертає рамку обличчям донизу. Куточок моєї губи повзе вгору, але я це придушую й натомість напускаю на себе нудьгу.

Він тицяє в мене пальцем.

— Не дивись на неї, гівнюку.

Посміюючись, я підіймаю руки на знак капітуляції.

— Вибачте, Кепе.

Він супиться.

— Я твій керівник, а не якийсь бісів капітан. І твої вибачення ні хріна не варті.

— Ну, ви капітан мого серця, і я не щасливий, якщо ви не щасливі. — Я притискаю руку до грудей, усміхаючись. — Та годі. Я ж вибачився. Що ще я можу зробити?

Його темні очі звужуються.

— Ти вже зробив *більш* ніж досить.

Я відкидаюся на спинку крісла.

— Нічого такого, про що вона сама не просила.

Кімнатою лунає різкий ляпас: пальці Кепа напружуються, вгрузаючи в стільницю.

— Ти звільнений.

Знизавши плечима, я кладу руки на підлокітники й підводжуся.

— Гаразд.

— Сядь. *Бляха*. — Він проводить рукою по лисій голові, глибоко видихає й гепається за стіл. — Боже, як я ненавиджу твою дупу, — бурчить він.

Я вигинаю брову.

— А вам можна таке казати підлеглому?

— У мене є для тебе робота.

Ось *це* вже привертає мою увагу, я подаюся вперед, і веселощі сходять з обличчя.

Нарешті.

— Бував коли-небудь у Кінленді? — Він кидає манільську теку, удар її ваги об стільницю дзвенить у вухах, і збоку вислизає кілька чорно-білих знімків зі спостереження.

Я простягаю руку й беру їх.

— Так, кілька разів, — кажу я недбало, не бажаючи думати про те, як усе всередині стискається, коли я згадую дві години дороги з Чикаго до Кінленда, куди мама возила мене й сестру. — Хоча давно там не був. Відтоді, як був малим.

На останньому слові голос трохи ламається, горло обхоплює неприємне відчуття. Прокашлявшись, я гортаю знімки. На одному люди розвантажують ящики з фури. На іншому лі-

тній чоловік із зачесаним назад сивим волоссям і татуюваннями від пальців до шиї шкіриться до хлопця поруч.

— Хто це?

— *Це* Фаррелл Вестерлі. Чув про нього?

Я хитаю головою.

— Чистокровний ірландський американець зі звичайнісеньким списком судимостей. Вісім років просидів у в'язниці Гілікен, а потім вийшов умовно-достроково за добру поведінку. Останні кілька років він знову спливає. Здається, цей хлопець *усюди*.

Я шкірюся.

— Виправлений злочинець?

— А хіба не всі вони такі? — пирхає Кеп. — Вони ведуть справу з Кінленда й заливають вулиці новим лайном.

Живіт скручує. Це «нове» лайно називається «Летюча мавпа», і воно захоплює все. Схоже на будь-який інший героїн, тільки *ні*. Воно популярне до чорта, а отже, скрізь вилазять підробки, які намагаються відтворити продукт, і провалюються. Усе закінчується лише новими смертями від передозування погано розбавленої дурі.

Примруживши, я придивляюся до знімка з двома чоловіками.

— Це що...

— Він.

Видихнувши, я відкидаюся на спинку крісла й упізнаю яскраво-каштанове волосся та потужну статуру.

— Зік О'коннор.

Нутро скисає, поки я кладу знімки на стіл. Зіка добре знають у наших колах. Його батько, Джек О'коннор, мав у Чикаго гучну славу короля ірландської мафії. Він був безжальний. Але це було до того, як багато років тому їхню владу зруйнували, а

Джека вбили у в'язниці, де він відбував термін за свої *численні* злочини.

— То що далі... хочете, щоб я провів розвідку?

Його очі звужуються.

— Я хочу, щоб ти зайшов усередину й знайшов їхнього постачальника. Якщо дістанемо великого пса, решту витягнемо за ним. Я не для того витратив найкращі роки кар'єри на полювання за ними, щоб ірландська мафія знову проросла з новими обличчями на новому місці й вирішила, що може все захопити.

Мої брови злітають угору.

— Під прикриттям?

— Здивований? — Він нахиляє голову.

Руки тремтять від раптового припливу адреналіну.

— Просто давно цього не робив.

Він бурчить, густі брови збираються докупи, аж поки посеред чола не залягає зморшка.

— Хочеш сказати, що не впораєшся?

Живіт скручує, я різко випростуюся.

— Ви здуріли? Ніхто інший цього не зробить так, як я, і ви це знаєте, Кепе.

Він тягнеться вбік від комп'ютера, бере ще один знімок і кладе переді мною. На ньому жінка. *Вродлива* жінка з блискучим каштановим волоссям у високому хвості, дизайнерський одяг так і стікає з її тіла.

— Це Дороті Вестерлі, донька Фаррелла. Кажуть, вона його слабке місце. Коли зайдеш, спробуй до неї підкотити. Вона розколеться.

Подив блимає десь у животі.

— Чому вона?

Повільна усмішка піднімає куточок його губ, він відкидається на спинку крісла.

— Хіба ти не маєш слабкості до гарненьких доньок?

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
readcraft.fyi/uk/books/wretched/